

ਸਿਵਲ ਮੂਲ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਪੀਪਲਜ਼ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ (ਲਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ), - ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਸਰਦੂਲ ਸਿੰਘ ਕਵੀਸ਼ਰ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਰ

1957 ਦਾ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰ. 97

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1908 ਦਾ ਐਕਟ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 24— ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ—ਕਲਾਜ਼ IX—ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ—ਮੁਕੱਦਮਾ—ਦਾ ਅਰਥ—ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ (1913 ਦਾ VII)— ਸੈਕਸ਼ਨ 184, 185, 195 ਅਤੇ 196—ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ—ਕੀ ਨਵੀਂ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਹਿੱਸਾ—ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ—ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਜਾਂ ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ—ਕੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨੇ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਜਾਂ ਸਰਕਟ ਕੋਰਟ ਦਿੱਲੀ ਨੂੰ ਭੇਜੇ। ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਗਲੇਰੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਭੇਜ ਦਿੱਤੇ। ਸਵਾਲ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਈਕੋਰਟ ਕੋਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਪਣੇ ਅਸਧਾਰਨ ਮੂਲ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮੋਜ਼ਨ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ, ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਗਈ, ਜਦੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ। ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 24, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਅਤੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਮੂਲ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਖੁਦ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ "ਸੂਟ" ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਚੌਥੇ 9 ਵਿੱਚ "ਸੂਟ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਭਾਵੇਂ ਮੁਦਈ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉਸ ਆਰਡਰ ਦੇ ਆਫ-ਸੂਟ ਹਨ। ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 184, 185, 195 ਅਤੇ 196 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 162 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ

ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਉਪਜਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਮੇਟਣ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮੇਟਣ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਕੇਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਪਰ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਸਧਾਰਨ ਮੂਲ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ।

ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 438 ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦੇ ਨਾਲ ਸੈਕਸ਼ਨ 436 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪੰਜ ਕੇਸ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ, 1956 ਦੇ ਸੀ.ਓ. ਨੰ. 38, 39 ਅਤੇ 57 ਅਤੇ ਸੀ.ਓ. ਨੰ. 7 ਅਤੇ 1957 ਦਾ 81, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੁਣਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਡੀ.ਡੀ.

ਬੀ.ਆਰ. ਤੁਲੀ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਆਰਡਰ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.—ਪੀਪਲਜ਼ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ (ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਨੇ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 438, ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 436 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕੁਝ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ

ਨੈਸ਼ਨਲ ਪਲੈਨਰਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਕੰਟਰੀਬਿਊਟਰੀਜ਼ (1) ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹਾਲ ਹੀ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। 1956 ਦੇ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕੇਸ ਪੇਂਡਿੰਗ ਸਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਜਦੋਂਕਿ ਬਾਕੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ:-

1. ਸੀ.ਓ. 1956 ਦੇ 38 ... ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 185 ਦੇ ਤਹਿਤ;
2. ਸੀ.ਓ. 1956 ਦੇ 39 ... ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 185 ਦੇ ਤਹਿਤ;
3. ਸੀ.ਓ. 1956 ਦੇ 57, ... ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 185 ਦੇ ਤਹਿਤ; ਅਤੇ
4. ਸੀ.ਓ. 1957 ਦੇ 7 ... ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 184 ਦੇ ਤਹਿਤ;
5. ਸੀ.ਓ. 1957 ਦੇ 81 ... ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 195/196 ਦੇ ਤਹਿਤ।

ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕੇਸ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਪੀਪਲਜ਼ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਪਾਲਿਸੀ ਧਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇਗਾ।

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਵਾਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 436 ਅਤੇ 438 ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 647 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਤੇ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 436 ਅਤੇ 438 ਉਹਨਾਂ ਕੰਪਨੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ 1956 ਦੇ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੰਦ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਦੂਜਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ 1938 ਦੇ ਬੀਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 2(6) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 53 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਬੀਮਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਰਜਿਸਟਰਡ ਦਫ਼ਤਰ ਸਥਿਤ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸਿਰਫ਼ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਪੀਪਲਜ਼ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ (ਲਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜੋ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਸਨ, ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਅਸੁਵਿਧਾ ਹੋਈ ਸੀ।

ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਫੀਸ਼ੀਅਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 436 ਅਤੇ 438 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਰੱਖ-ਰਖਾਅਯੋਗ ਸੀ। ਇਹ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਗਲੇਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੁਣ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਉਲਝਣਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਦਾ ਖਤਰਾ ਸੀ।

26 ਸਤੰਬਰ, 1957 ਦੇ ਮੇਰੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, 1957,1 ਦੇ ਸਿਵਲ ਮੂਲ ਨੰਬਰ 7 ਵਿੱਚ, ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:-

"ਕੀ, ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ, ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬੀਮਾ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਅੱਗੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ।"

ਮਾਈ ਲਾਰਡ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਅਤੇ ਚੌਪੜਾ, ਜੇ. ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਵਾਲੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਮਈ, 1955 ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਅੱਗੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

20 ਮਈ, 1955 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ:-

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ 9 ਮਾਰਚ, 1956 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਭੇਜਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜੇ ਇਹ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 10 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਢੁਕਵੀਂ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ, ਮਿਤੀ 11 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1956 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਕੇਸ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ, ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ, 1956 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਪਨੀਆਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਖਤਮ

ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਈ ਹੋਰ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਕੇਸ ਵੀ ਸਨ। ਜਿਸਦੀ ਸੂਚੀ ਉਸਨੇ ਨੱਥੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜੋ ਉਸਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸਹਾਇਕ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਸਰਕਟ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਹਨ। ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ “ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਣ”। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੰਪਨੀ ਦੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।

20 ਮਈ, 1955 ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪੀਪਲਜ਼ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 185 ਅਧੀਨ ਤਿੰਨ, ਧਾਰਾ 184 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 195 ਅਤੇ 196 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ V ਦੇ ਤਹਿਤ ਖਤਮ ਹੋਣ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਫੀਸ਼ੀਅਲ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 1956 ਦੇ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 647 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 436 ਅਤੇ 438 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਜੋ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਚਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ ਉੱਭਰਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ,

ਅਤੇ ਜੇ ਨਹੀਂ, ਚਾਹੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਕੇਸ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਜਾਂ ਸਮਝੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਕਾਰਵਾਈ ਇੱਥੇ ਜਾਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਜਾਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦੀ ਹੈ:-

"9. ਅਸਧਾਰਨ ਮੂਲ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ। ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਲਾਰੌਰ ਵਿਖੇ ਨਿਆਂਇਕ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਸਧਾਰਨ ਮੂਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਜੋਂ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ, ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਨਿਗਰਾਨੀ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦੀ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਉਕਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ, ਜਾਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ "ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।"

ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕਾਰਵਾਈ "ਮੁਕੱਦਮੇ" ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਵਿਚ "ਸੂਟ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਵਿਆਪਕ ਮਹੱਤਵ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਸਿਵਲ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਕੁਦਰਤ ਭਾਵੇਂ ਮੁਦਈ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ। ਹਰੀਕਿਸ਼ਨ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਪੀਪਲਜ਼ ਬੈਂਕ ਆਫ ਨਾਰਦਰਨ ਇੰਡੀਆ" ਲਿਮਿਟੇਡ (1) ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 9 ਵਿੱਚ "ਮੁਕੱਦਮੇ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ

ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਕੋਰਟ, ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕੋਲ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਦੀਵਾਲੀਆਪਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ। ਯੰਗ, ਸੀ.ਜੇ., ਪੰਨਾ 609 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ—

“ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਸੈਕਸ਼ਨ 3(1) (ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਇਨਸੋਲਵੈਂਸੀ ਐਕਟ, 1920) ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੀਵਾਲੀਆ ਹੋਣ ਦਾ ਆਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ”

ਵੈਸਟ ਹੋਪਟਾਉਨ ਟੀ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟਡ (2) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਤਿੰਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ (VI of 1882) ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਐਕਟ ਜਾਂ ਲੈਟਰਸ ਪੈਟੈਂਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਕੰਪਨੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਕਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਰਿਪੋਰਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਮਾਮਲਾ ਜਨਰਲ ਅਸ਼ੋਰੇਂਸ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਲਿਮਿਟੇਡ, ਅਜਮੇਰ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ, 1913 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਸ਼ਬਦ, ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਗੁਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਸ਼ੋਰੇਂਸ ਕੰਪਨੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਕਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ

ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਧਾਰਾ 3(3) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ. ਇਹ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਰਾਜਸਥਾਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 - ਜੋ ਸਾਡੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ - ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਦੇ. ਬਪਨਾ ਜੇ. ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

“ਸੈਕਸ਼ਨ 17 ਵਿੱਚ 'ਮੁਕੱਦਮਾ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਸਾਰੀਆਂ ਸਿਵਲ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕਰਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੋਵੇਗੀ, ਜੇਕਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਖੁਦ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ।”

ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦਾ 7 ਮਈ, 1956 ਦਾ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੁਕਮ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਾਈਲਾਂ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਧਾਰਾ 9 ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਫਾਈਲ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਆਂਇਕ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਜਾਂ ਸਿਵਲ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਧੀ. ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਮਾੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 24, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਮੋਸ਼ਨ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਪਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇ।

ਬਾਬੁਭਾਈ ਵਾਮਲਚੰਦ ਕਚਰਾ ਬਨਾਮ ਹੀਰਾਲਾਲ ਵਾਮਲਚੰਦ ਕਚਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਉਪ-ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਉਪ-ਜੱਜ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਹੀ ਮੋਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਦਰਜੇ ਦੇ ਸਬ-ਜੱਜ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਸਰ ਅੰਨਾਮਲਾਈ ਚੇੱਟੀਅਰ ਬਨਾਮ ਐਸ. ਰਾਮ ਆਰ. ਰਾਮਨਾਥਨ ਚੇਤੈਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਦੇ ਅਧੀਨ - ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ - ਅਤੇ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 24, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਅਧੀਨ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਖੁਦ ਯਤਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਇਹ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਆਪਣੀ ਖੁਦ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੀ.ਐਲ. ਗੁਲਾਟੀ ਬਨਾਮ ਜੀ. ਰੀਵਜ਼-ਬ੍ਰਾਊਨ ਅਤੇ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਚੈਂਬਰਜ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਜੱਜ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 302 ਅਤੇ 303, ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ, ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਪੜਾਅ ਅਤੇ ਉਹ ਭਾਰਤੀ ਉੱਤਰਾਧਿਕਾਰੀ ਐਕਟ (1925) ਦੀ ਧਾਰਾ 317 ਦੇ

ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਖਾਤਿਆਂ ਦੀ ਖੁਦ ਜਾਂਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਯਾਸਜੀ ਪੇਸਟਨਜੀ ਦਲਾਈ ਬਨਾਮ ਰੁਸਤਮਜੀ ਸੋਰਾਬਜੀ ਜਮਾਂਦਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਅਤੇ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, ਲਾਹੌਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹਨ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਤਬੀਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜਬੀਰ ਸਿੰਘ (1) ਵਿਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗਾਰਡੀਅਨਜ਼ ਅਤੇ ਵਾਰਡਜ਼ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਆਮ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਰਪ੍ਰਸਤ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ "ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀਆਂ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ" ਹੋਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਪਈ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੇ ਉਹ ਅਦਾਲਤ ਸਹੀ ਸਮਝੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਕੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੇ 1955 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ 1956 ਵਿੱਚ ਸੀ ਕਿ ਫਾਈਲ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ।

ਫਿਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜ ਕੇਸ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਦੇ ਵੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ

ਸਬੰਧਤ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਕਾਰੀ ਲਿਕਵੀਡੇਟਰ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਉਸ ਆਰਡਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਹਨ। ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਾਰਤੀ ਕੰਪਨੀ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 184, 185, 195 ਅਤੇ 196 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ 162 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਉਪਜਦੇ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਂਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸਮੇਟਣ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਦੌਰਾਨ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮੇਟਣ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਹਨ।

ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ 1956 ਤੋਂ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਕਈਆਂ ਵਿਚ ਅਹਿਮ ਫੈਸਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉੱਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਕੇਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੀ-ਸੇਵਕ ਜੇਰਨਚੌਦ ਭੋਗੀਲਾਲ ਬਨਾਮ ਡਾਕੋਰ ਮੰਦਰ ਕਮੇਟੀ (1)। ਪਰ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਆਪਣੀ ਸੀਮਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿੱਥੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਸਧਾਰਨ ਮੂਲ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ। ਐਕਸ-ਪਾਰਟ (1884) 12 ਕਿਊ.ਬੀ.ਡੀ., 334, ਬੋਵੇਨ, ਲਾਰਡ ਜਸਟਿਸ, ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

"ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਚੰਗਾ ਪੁਰਾਣੇ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ

ਮੁੜ ਕੇ ਕਹਿਣਾ, " ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ।

ਐਕਸ-ਪਾਰਟ ਮਈ, (1884) 12 ਕਿਊ.ਬੀ.ਡੀ., 497, ਬਾਊਨ, ਐਲ.ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਜੇ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਸੈਕਸ਼ਨ 125 (ਦੀਵਾਲੀਆ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ) ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (12) ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹਿਨ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਸਲ ਆਧਾਰ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਆ ਕੇ ਕਹਿ ਸਕਦੀ ਸੀ- ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਵਾਬ ਹੈ- ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸਹੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।”

ਉਪਰੋਕਤ ਦੋਵੇਂ ਫੈਸਲੇ ਪੋਸਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਇੰਦਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਕੋਈ ਅੰਦਰੂਨੀ ਇੱਛਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਮੁਆਫੀ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਦੂਜੇ ਵਧੀਕ ਮੁਨਸੀਫ਼ ਤੋਂ ਤੀਜੇ ਵਧੀਕ ਮੁਨਸੀਫ਼ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕੋਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਤੋਂ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਇੱਕ ਨੁਕਸ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ

ਮੁਆਫੀ ਦੁਆਰਾ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਬੈਂਕ ਆਫ ਚੇਟੀਨਾਡ ਬਨਾਮ ਐੱਸ.ਪੀ.ਕੇ.ਵੀ.ਆਰ. ਫਰਮ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (2), ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਅਤੇ ਵਿਦਵਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਘੋਖ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਸ. ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਅਸਧਾਰਨ ਮੂਲ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 24 ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮੌਜੂਦਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਾ। ਮੇਰਾ ਇਹ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜੀਆਂ ਜਾਣ। ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ। ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 24 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਅਤੇ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 9। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਹੁਣ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲੰਬਿਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵਾਂਗਾ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਹਾਇਕ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਰਥ ਰਸਮੀਤਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ 1956 ਤੋਂ ਸਾਰੀਆਂ ਫਾਈਲਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਹਨ, ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ, ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨਾ।

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਜਨਰਲ ਅਸ਼ੋਰੈਂਸ ਸੋਸਾਇਟੀ, ਲਿਮਟਿਡ, ਅਜਮੇਰ, ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬਪਨਾ ਜੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਮੂਲ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖੁਦ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ।

ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੋਣਾ ਬਾਕੀ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਅਜਿਹੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਦੀ ਇੱਛਾ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਧਿਰਾਂ ਲਈ ਅਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਬੇਲੋੜੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਬੋਝ ਹੈ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀਆਂ ਕੋਲ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਯੋਗਦਾਨਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਾ ਸਿਰਫ ਘੋਰ ਕੁਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਆਦਿ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ 1913 ਦੇ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਪਨੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਭਾਗ V ਤਹਿਤ ਕਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਪਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਮੈਂ, ਇਸਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਪੀਪਲਜ਼ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ (ਲਕਵੀਡੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ) ਦੇ ਖਤਮ ਹੋਣ ਨਾਲ ਜੁੜੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਇਸ

ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਮੂਲ ਸਿਵਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿਆਂਗਾ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੈਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਦਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।